

то ; несправдливата и подкупването вѣзоха у сѣдницата ; вѣното и тѣлото мѣсо задебелихъ тѣлата и утѣнихъ умоветѣ ; правдината, чиновницитѣ, мнасетата, сичкото се продаваше. Ны сами се турихми да се продаваме и станахми марда. Ны бѣхми съсыпави преди да ны съсыпжтъ нашигѣ неприятели.” — Спорець този отговоръ Крумъ направи единъ съборъ и извади този законъ : “Ако нѣкой обвини (унабахати) нѣкого за това, най прѣво ще се увѣрж за този человекъ, и слѣдъ едно здраво испытыванье, ако видж, че това е истина, ще се убіе. Никой да не вика на софрата си единъ сѣдницъ обвинень за неправда и за грабежъ, защото ще му се земе иманьето. Сичкитѣ лозья ще се вистрѣгжтъ. Ако нѣкой уснромашей и открадне ще му се отдѣжжтъ краката; не ще да може да проси; нѣ на прѣви пжтъ, неговитѣ другари ще му сбиржтъ нѣщо по между си за да му помогнжтъ; който не рачи да помогне на тая добра работа, ще се земе иманьето му.”

Крумъ, който станж бѣлгарски царь по 802, не зафанж по напрѣдъ отъ 807-та година да се бие съ грѣцитѣ, за да си разширочи царството. Види се че у това врѣме той е гледалъ да си тури наредъ вжтрешнитѣ работи на царството. И така той зафанж да се бие съ грѣцитѣ по 807-та година. Най прѣво като трѣгналъ да се бие, ударилъ на Едрене и не сполучилъ; втори пжтъ като се нарчи, че грѣцитѣ се собиржтъ по край рѣката Струмица, нападих на нея и взби голѣмцитѣ и зема сичкитѣ работи на войскаритѣ. Слѣдъ малко Крумъ отиде на Сръбница и я зе като нападих на нея. Расыпа градъте, и изби 6000 войска и много граждане. Тогази надъ грѣцитѣ царуваль царь Никифоръ. Той самси излѣзе съ войската отъ Цариградъ, и отиде врѣху Крума, Крумъ и той отъ своя страна го посрѣбихъ, и бегъ до станае бой, той навива